

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. O.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, č. j. DSH/7028/17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 4. 2019, č. j. 17 A 129/2017 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Horšovský Týn ze dne 24. 4. 2017 č. j. PO 3337/2017, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, neboť porušil § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že jako řidič motorového vozidla překročil povolenou rychlost v obci o 20 km/h, za což mu byla uložena pokuta 3.800 Kč a náhrada nákladů řízení 1.000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 7. 2017, č. j. DSH/7028/17 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 15. 4. 2019, č. j. 17 A 129/2017 - 42 (dále jen „napadený rozsudek“). K námitce, že nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria dle § 12 odst. 1

zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), krajský soud uvedl, že správní orgán prvního stupně se zákonnými kritérii stanovenými v tomto ustanovení i možnostmi jejich aplikace na daný případ podrobně zabýval. Zohlednil jednotlivé relevantní okolnosti daného případu, jak polehčující, spočívající v tom, že žalobce nezpůsobil žádný závažný následek a že překročil nejvyšší dovolenou rychlost o spodní hranici limitu rychlosti, která je znakem dané skutkové podstaty, tak přitěžující, spočívající v recidivě, neboť žalobce za poslední tři roky spáchal již 3 přestupky, z toho dva spočívaly opět v překročení dovolené rychlosti. Na základě tohoto správního uvážení byla uložena pokuta těsně nad polovinou, když bylo zjevně zohledněno především žalobcovo recidivní jednání. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil, ani se písemně nevyjádřil, proto pohnutka nemohla být objasňována. Ani zbývající žalobní námitky neshledal krajský soud důvodnými. Zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se krajský soud nezabýval, neboť se jej tato skutečnost netýká.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvádí, že v žalobě namítal, že správní orgán některá zákonná kritéria vyplývající z § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vůbec nezohlednil (okolnosti přestupku, míra zavinění, pohnutky žalobce, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení). U kritérií, která zohlednil, správní orgán neuvedl, jaký vliv mělo to které kritérium na konečnou výši pokuty, tedy jakou závažnost jednotlivým zohledněným skutečnostem přikládal. Správní orgán taktéž nijak neodůvodnil závěr, proč by právě pokuta ve výši 3.800 Kč měla být adekvátní. Nebyla zohledněna ani délka řízení o přestupku a rozhodovací praxe správního orgánu v obdobných případech. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud vůbec nereagoval na žalobní námitky týkající se nezohlednění délky řízení o přestupku a rozhodovací praxe správního orgánu, ani na rozsudky, na které se stěžovatel odkazoval. Krajský soud se nevypořádal ani s námitkou, že správní orgán neuvedl, jaký vliv měla jednotlivá kritéria na konečnou výši pokuty a proč byla pokuta uložena právě ve výši 3.800 Kč.

[4] Právní posouzení krajského soudu je nadto nesprávné, neboť dle stěžovatele musí být vždy zohledněna všechna kritéria dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Krajský soud tedy aproboval situaci, kdy správní orgán se vůbec nezabýval mírou zavinění, pohnutkou stěžovatele ani tím, zda a jakým způsobem byl stěžovatel potrestán v disciplinárním řízení. Konkrétní okolnosti dle krajského soudu správní orgán zohlednil, nicméně ze správního rozhodnutí neplyne, že by byly zkoumány (např. čas přestupku, hustota provozu, charakter místa, technický stav žalobcova vozidla, výhledové poměry atp.). K nezohlednění pohnutky krajský soud uvedl, že k jednání se žalobce nedostavil, ani se písemně nevyjádřil, proto pohnutka nemohla být objasňována. Tím však krajský soud nahrazuje úvahy správního orgánu ohledně hodnocení tohoto zákonného kritéria, což je nepřípustné. Závěrem stěžovatel a jeho zástupce proklamují nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze obecně setrvává na svém dosavadním postoji a považuje kasační stížnost za nedůvodnou, Nejvyšší správní soud tudíž již toto vyjádření stěžovateli nezasílal.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[8] Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*

[9] Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 53/2008 - 60, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23).

[10] Nejvyšší správní soud ovšem ve své rozhodovací praxi zároveň zdůraznil, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich. Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 1 As 32/2018 - 41). Je nepřipustné, aby správní orgány v odůvodnění výše sankce pouze „opsaly“ výčet zákonných kritérií, aniž by se výslovně zabývaly tím, jak jsou tato kritéria naplněna v konkrétním řešeném případě (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28).

Na druhou stranu, pokud v řízení nevyjdou najevo žádné zvláštní skutečnosti k některým ze zákonných kritérií (ani z tvrzení přestupce, ani z zjištění správních orgánů), nemělo by žádný smysl, aby správní orgán u každého takového kritéria vždy zvlášť výslovně uváděl, že nezjistil žádné přítěžující či polehčující okolnosti.

[11] Dále lze poukázat na skutečnost, že není bez dalšího povinností správních orgánů při ukládání sankce v každém jednotlivém případě podrobně popisovat svou rozhodovací praxi. Pokud je poté v rámci námitky k výši sankce tímto směrem žalobní tvrzení uplatněno pouze v obecné rovině a žalobce neuvede, v čem by se případně měly správní orgány v jeho věci od své rozhodovací praxe odklonit, nelze považovat za pochybení krajského soudu, které by mohlo mít za následek nezákonnost jeho rozsudku, jestliže se touto otázkou soud taktéž explicitně nezabýval, pokud úvahy správního orgánu řádně přezkoumal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 As 260/2017 - 34).

[12] V daném případě stěžovatel zůstal po celé správní řízení pasivní. Správní orgán prvního stupně uložil stěžovateli pokutu ve výši 3.800 Kč (tedy přibližně v polovině zákonné sazby, která za daný přestupek činí 2.500 – 5.000 Kč). Jako polehčující okolnost vyhodnotil skutečnost, že stěžovatel svým jednáním nezpůsobil žádný závažný následek (újmu na zdraví či škodu na majetku) a nejvyšší povolenou rychlost překročil o 20 km/h, což je hodnota na spodní hranici limitu pro danou skutkovou podstatu přestupku. Jako přítěžující okolnost byla vyhodnocena recidiva stěžovatele, který se za poslední tři roky dopustil 3 přestupků, z nichž dva spáchal překročením povolené rychlosti, přičemž ukládané sankce zjevně nevedly k nápravě. Blanketní odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel ani přes výzvu nedoplnil.

[13] V žalobě stěžovatel namítal, že správní orgán některá zákonná kritéria vyplývající z § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vůbec nezohlednil (okolnosti přestupku, míra zavinění, pohnutky žalobce, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení), a dále nezohlednil délku řízení a nepopsal a nezohlednil rozhodovací praxi v obdobných případech. U kritérií, která zohlednil, správní orgán neuvedl, jaký vliv mělo to které kritérium na konečnou výši pokuty a proč byla uložena pokuta v konkrétní výši.

[14] Na tyto námitky reagoval krajský soud v napadeném rozsudku dle Nejvyššího správního soudu dostatečně. Je třeba připomenout, že povinností soudu není vypořádat za všech okolností každý jednotlivý argument. Podstatné je, aby se vypořádal se všemi základními námitkami tak, aby žádná nezůstala bez náležité odpovědi, přičemž odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 As 432/2017 - 38). Smyslem § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je, aby správní orgány v každém případě řádně odůvodnily a individualizovaly uloženou sankci. Krajský soud odpovídajícím způsobem posoudil, že správní orgány této povinnosti v daném případě dostály, když se zabývaly všemi relevantními kritérii, a odkázal na zcela konkrétní zjištěné a zohledněné polehčující a přítěžující okolnosti dané věci. Krajský soud též přiléhavě upozornil na skutečnost, že konkrétní výše sankce je věcí správního uvážení a stěžovatel zůstal v průběhu celého správního řízení pasivní. Toto posouzení v sobě

pokračování

zahrnuje úvahu, že explicitní nevyjmenování kritérií, která nebyla pro danou věc relevantní, nepředstavuje vadu napadeného rozhodnutí. Uvedené tím spíše platí pro jednoduché nedbalostní přestupkové jednání (typicky právě překročení povolené rychlosti) za situace, kdy námitky jsou vzneseny zcela obecně, aniž by bylo zřejmé, jak měl správní orgán dle stěžovatele daná kritéria zohlednit.

[15] Stejně závěry se uplatní v případě kritérií, která ani v zákoně obsažena nejsou (délka řízení, popis dosavadní rozhodovací praxe). I tato námitka byla vznesena obecně bez souvislosti s konkrétním případem stěžovatele, a pro vypořádání námitky je tedy dostačující, pokud krajský soud shrnul, že správní orgány se všemi relevantními kritérii zabývaly.

[16] Až v kasační stížnosti stěžovatel namítá, že ze správního rozhodnutí neplyne, že by byly zkoumány např. čas přestupku, hustota provozu, charakter místa, technický stav žalobcova vozidla, výhledové poměry atp. Krom toho, že se jedná o námitku nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s., ani na tomto místě stěžovatel neuvádí, jak se v jeho případě tyto skutečnosti měly vymykat běžným podmínkám provozu na pozemních komunikacích, které jsou východiskem zákonem stanoveného rozmezí sankce za daný přestupek.

[17] Otázka zveřejňování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu se nijak nedotýká předmětu tohoto řízení, a Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodu se jí v tomto rozhodnutí zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Napadený rozsudek proto není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tudíž kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu

